

DE ONTMIJNER

Driemaandelijks Tijdschrift van de
Verbroedering der Belgische Ontmijners

SECRETARIAAT

ST-JANSSTRAAT, 30

TERVUREN

P. C. R. 7537.94

Telefoon : 57.31.64

Zestiende Jaargang, nr 1

REDACTIE

EMILE ZOLALAAN, 30

SCHAARBEEK.

Tel. : 16.00.73

Januari 1962

Generaal Sevrin is niet meer !

Aldus luidde de verschrikkelijke tijding, die me woensdagmorgen 13 december bij het ontstaan bereikte.

Ik kon me dadelijk niet inbeelden dat we hem nooit meer onder ons zouden zien. De vorige woensdag had hij immers nog de vergadering van de Beheerraad voorgezeten en was er als altijd, begrijpend, verzoenend en edelmoedig geweest.

Dit nieuws was voor mij een zware slag.

Zeker wist ik dat hij op ons Sint-Niklaasfeest niet aanwezig zou zijn, maar ik dacht dat het slechts een voorbijgaande ongesteldheid betrof. Ik was hiervan des te meer overtuigd, daar zondagavond onze Meter me had gevraagd hoe het feestje was verlopen en of de kinderen tevreden waren. Ze meldde me tezelfdertijd dat vader kalm rustte en dat de

ziekte een normaal verloop had, maar dat volstreekte rust voor enkele tijd geboden was : hij zou dus niet aanwezig zijn op de inwijdingsplechtigheid van het glasraam op 17 december.

Ik hoopte des te meer op een spoedig en volledig herstel van onze goede Voorzitter, daar hij een zeer sterke gezondheid had en daardoor in staat was om honderd jaar te worden.

Helaas! Woensdag vernam ik de wrede en brutale werkelijkheid, die tevens zo onverwacht kwam.

De Generaal was ons voor altijd ontvallen.

Een eerste maal ontmoette ik Kommandant SEVRIN in het kamp van Beverlo. We schreven toen mei 1920. Hij had juist het bevel overgenomen van een detachement Overseiningstroepen voor de manoeuvres van het tweede Legerkorps. Ik was op dat ogenblik jonge adjudant radiotelegrafist. Aanstonds werd ik getroffen door de gemoedelijkheid van deze voor mij nog onbekende officier, wiens houding een scherp contrast vormde met de laatdunkendheid van sommige officieren van de Krijgsschool, die gewoonlijk het bevel voerden over zulke detachementen.

In 1924 voerde hij het bevel over het bataljon Telegrafisten te Vilvoorde. Alhoewel ik officier-radiotelegrafist was, werd ik door hem aangeduid om in het kamp het arbitragenet tot stand te brengen. Iedere vrijdag kwam de Kommandant de vordering van de werken nagaan. Ik aarzel niet te zeggen dat die inspectiedag telkens door mij met veel ongeduld werd verbeid. Het was immers niet de Chef, die tot mij kwam, wel de Vader, die ter plaatse kwam zien wat zijn zoon gedurende acht dagen had verricht.

Onze militaire loopbaan liet ons nog dikwijls met elkaar in contact komen ; ik diende onder het bevel van Majoor SEVRIN, later onder dit van Kolonel SEVRIN, en ten slotte werd ik rond half september 1944 door het Ministerie van Landsverdediging aangeduid om de functie van adjudant-majoor te vervullen bij de D.V.O.S. Tezeldertijd werd Ko-

lonel SEVRIN door de Minister van Landsverdediging belast met de zeer gevaarlijke opdracht : nl. het ontminnen van de Belgische grond.

Enkele dagen nadien sloot ook Kommandant PORREWIJCK zich bij ons aan en samen vatten we de ons toegewezen opdracht aan : de ontminningseenheden werden gevormd, uitgerust en opgeleid. De verachting van het gevaar, die Kommandant SEVRIN kenmerkte, grensde meer dan eens aan het roekeloze. Dikwijls vergezelde ik hem tijdens zijn inspectietochten en ik herinner me nog twee voorvallen, die dreigden fataal af te lopen.

Op een mijnenveld in de duinen zag ik eens, niet zonder schrik, het uiteinde van zijn schoeisel op 2 cm. afstand van een granaatontsteker. Een tweede maal geraakte hij in de bossen van Béco, nabij Gouvy, verward in een draad, die een serie granaten verbond, verscholen in het omringende struikgewas.

Telkens bleef hij onbewogen en kon men niet de minste emotie op zijn gelaat bemerken.

De inspanningen, die hij aan de dag legde om aan « zijn » ontminners een behoorlijke uitrusting en voldoende voedsel te verschaffen, kenden geen grenzen.

Hij vervulde met taaie koppigheid al de opdrachten, die hij toevertrouwd kreeg, als ook deze, welke hij zichzelf had opgelegd.

We waren vertrouwd geraakt met zijn bekende uitroep : « Qué mesti ! »

Het heerlijk werk, dat hij met zijn ontminners verrichtte, bekam de gelukwensen van de Minister van Landsverdediging DEFRAITEUR, alsook van de Minister van Wederopbouw DEMAN, na de dagorders van het Leger, dd. 27 september 1945, 25 oktober 1945 en 12 juni 1946.

Einde 1946 werd Generaal SEVRIN op pensioen gesteld en nam zijn militaire loopbaan aldus een einde.

Na zolang de inspanningen en de lasten van de Ontminners te hebben gedeeld, na zo dikwijls omwille van het succes zijner man-

nen met lof overladen te zijn geweest en diep getroffen door hun leed, was zijn betrachting aan de Weduwen, aan hun Wezen, aan de makkers, die in nood verkeerden, iets tastbaar en duurzaam te bezorgen.

De Verbroedering, uw verbroedering, was geboren en werd een prachtige vereniging, waarschijnlijk de schoonste naoorlogse verbroedering.

Uw Verbroedering werd zijn tweede familie en om haar een nog groter plaats in zijn leven te geven, liet hij aan zijn liefstallige dochter, Madeleine SEVRIN, toe het meterschap van onze Verbroedering op zich te nemen.

Vijftien jaar heeft hij gewerkt om deze Verbroedering schoner en machtiger te maken.

Hij was het brein van onze Beheerraad. Ieder voorstel werd door hem bestudeerd, ontleed en hervormd om derwijze aan iedereen voldoening te schenken.

Elke wens, elke suggestie betekende voor hem een nieuwe zorg, want altijd trachtte hij hieraan gevolg te geven.

Hij kende onze Weduwen, Wezen, onze ongelukkige vrienden bij hun naam, maar hij wenste ze nog van dichterbij te kennen. Daarom spoorde hij de afdelingsvoorzitters aan vergaderingen te beleggen voor onze Weduwen en onze Wezen. Deze vergaderingen werden, zoals U weet, een groot succes. Hij was aanwezig op al onze plechtigheden.

Hij was van nature uit weinig spraakzaam, hij verafschuwde nutteloze discussies.

Hij was het zinnebeeld van het gezond verstand, van de stille moed en van een onwankelbare taatheid.

Hij was ook een voorbeeld van nederigheid : hij weigerde de al te schreeuwerige eerbewijzen en dankbetuigingen. Hij achtte zich gelukkig omdat hij de vriend van iedereen was, want hij beschouwde ons allen als zijn vrienden.

Ik en mijn vrienden GEORGE en ITTERS hebben de grote voldoening gehad

hem op zijn doodsbed te mogen gaan groeten, enkele ogenblikken vóór het kisten.

Hij scheen te rusten in zijn slaapkamer... voor de eeuwigheid, helaas. Zijn aangezicht scheen uiterst kalm, zijn wezenstrekken helemaal ontspannen door de sereniteit van de dood.

Hij had de wens uitgedrukt in alle intimiteit begraven te worden. Alleen zijn familie, de Ontmijners en enkele getrouwen van het 4^e Genie en van zijn promotie van de Militaire School mochten aanwezig zijn.

De bloemen op de lijkwagen waren het beste bewijs van de genegenheid, die allen hem toedroegen. Het vaandel van de Ontmijners, alsook dit van de Verbroedering van het 4^e Genie begeleidden zijn stoffelijk overschot naar de kerk van de H. Rozenkrans, waar een mis voor zijn zielelafenis werd opgedragen.

Na afloop van de dienst sprak Kommandant GEORGE, in naam van de Verbroedering, een laatste vaarwel uit. Hij beloofde de Generaal dat de Verbroedering zijn nagedachtenis steeds in ere zal houden, door de door hem aangeduide weg te volgen.

Hij bood in naam van ons allen, aan Mevrouw en Juffrouw SEVRIN zijn innigste rouwbeklag aan. Daarna sprak nog de heer GIGOT in naam van de 73^e promotie en huldigde de Generaal als een der actiefste en meest toegewijde steunpilaren van zijn promotie.

De lijkstoet begaf zich daarna naar het kerkhof van Ukkel, waar de kist in een voorlopige kelder werd geplaatst.

Na een laatste groet aan het stoffelijk overschot van onze zo betreurde Nationale Voorzitter, nam de plechtigheid, die voor ons allen zo pijnlijk was, een einde.

VAARWEL, MIJN GENERAAL, VAARWEL !

★★

Het is ons een plicht zijn treurende echtgenote, zo moedig in deze zware beproeving, alsook zijn dochter, onze lieve Meter, eveneens diep getroffen, te zeggen hoezeer we delen in hun onbeschrijflijk leed. We verzoeken

hen dan ook hierbij de betuiging te willen aanvaarden van ons innig en eerbiedig rouwbeklag.

Mochten de warme genegenheid, die we onze Generaal, die een Vader was voor ons, toedroegen, alsmede de onuitwisbare herinnering, die we aan hem zullen bewaren, hun een lichte balsem brengen op de diepe wonde, die door dit verscheiden veroorzaakt werd.

Wanneer de tijd ook die wonde min of meer zal geheeld hebben, vragen we aan onze lieve Meter dat ze zich haar tweede familie zou herinneren, dat ze weer haar plaats in onze rangen zou innemen en dat ze ons zou helpen om de taak, die de Verbroedering op zich heeft genomen, tot een goed einde te brengen.

Majoor BONMARIAGE.

BESTE VRIEND ONTMIJNER,

Enkele dagen vooraleer onze zo betreurde Nationale Voorzitter voor goed van ons afscheid zou nemen, overhandigde hij me de boodschap, die hij voor U bestemd had ter gelegenheid van het nieuwe jaar.

Het was zijn laatste boodschap.

Dit schrijven zal U dan ook zeer dierbaar zijn. Het bewijst trouwens hoezeer onze Generaal U en uw families genegen was.

BESTE VRIENDEN ONTMIJNERS,

Traditiegetrouw richt ik me tot mijn kameraden Ontmijners en hun dierbare familie om hun mijn beste wensen van vreugde, geluk en gezondheid voor het nieuwe jaar aan te bieden.

Aan enkelen onder U, die nog steeds het gevaarlijk beroep uitoefenen, dat we vroeger hebben gekend, wens ik dat ze tijdens de uitoefening van hun dienst van alle onheil gespaard mogen blijven.

Voor al de anderen druk ik de wens uit dat ze in hun gekozen werkkring de voldoening mogen bekomen, die ze hebben verwacht.

Moge onze Verbroedering steeds groot en bloeiend wezen, dat hopen we allen.

Iedereen dient mee te werken aan de verwezenlijking van onze gemeenschappelijke doeleinden. We moeten elkaar helpen en steunen, en zorgvuldig de gevoelens van broederlijkheid bewaren, die ons verenigden tijdens de heldenperiode van de ontmiijningsdienst.

Deze schone en hartversterkende gedachten maken de aantrekkingskracht uit van onze bijeenkomsten en vooral van onze jaarlijkse algemene vergaderingen.

Herinnert U zich nog de gezellige atmosfeer, die heerste op de algemene vergadering te Chaudfontaine in 1961?

Volgend jaar gaan we naar Gent en we mogen betrouwen op onze vrienden van Oost-Vlaanderen en op hun dynamische voorzitter, die borg staan voor een flinke organisatie.

Ik kan u verzekeren dat U, zoals in het verleden, bij de leden van de Beheerraad dezelfde ijver en werkkraft zult aantreffen om de doeleinden te bereiken, die we sinds de oprichting van onze Verbroedering in 1946 nastreven.

Maar uw vereniging moet steeds schoner en groter worden. Daarom is het nodig dat ook gij uw steentje hiertoe bijdraagt. Blijft uw Verbroedering getrouw en tracht de oud-ontmijners, die niet meer tot onze rangen behoren, weer onder onze Vlag te scharen.

Generaal SEVRIN.

Onze beste

wensen

voor 1962

Met diepe droefheid richt de Redactie van uw bulletin aan onze Weduwen, Wezen, en aan U allen, beste Vrienden Ontmijners, haar rechtzinnigste wensen van geluk en voorspoed.

Geschenken en zoenen zullen het nieuwe jaar begroeten. Een jaar vol verwachtingen, zoals het vorige.

Mochten de twaalf klokslagen te middernacht voor U de dageraad inluiden van een bijzonder gelukkig jaar.

Onze Verbroedering werd zwaar getroffen.

Wij allen dienen haar trouw te blijven. Zij zal morgen niet meer zijn, wat ze gisteren was. Generaal SEVRIN werd ons ontnomen. Een harde werkelijkheid, die op ons allen drukt. We zullen steeds met weemoed aan hem terugdenken. Een onvergankelijke herinnering aan iemand, die groot was en niet meer terugkeert

DE REDACTIE.

BEDEVAART NAAR ONS NATIONAAL GEDENKTEKEN.

Op zondag 12 september had de jaarlijkse huldebetoging plaats aan ons Nationaal Gedenkteken te Stavelot.

Het was een lekker weertje, er heerste een beste stemming.

De Luikse afvaardiging bestond uit Dr. Prignon, de kommandanten Dohet en Vanderijdt, de heren Linotte, Munten, David en Missiaen. Ook de beheerraad was vertegenwoordigd door Generaal Sevrin, Majoor Bonmarigae en onze Secretaris Baents. Enkele dames, nl. de dames Dohet, Linotte en Vanderijdt waren insgelijks aanwezig.

Te 11 uur had een plechtige gezongen mis plaats in de abdijkerk van Stavelot. In het hoogkoor werd de vlag van de afdeling Luik omringd door de vlaggen van de vaderlandlievende verenigingen van Stavelot. Het gelegenheidssermoen — met als thema : de Liefdadigheid — werd een hulde aan de ontmijners uit erkentelijkheid voor al wat de stad Stavelot in het bijzonder aan hen verschuldigd is.

Na de godsdienstige plechtigheid werd de traditionele stoet gevormd, waarin, buiten de reeds vernoemde Ontmijners, opstapten : dhr Jacob, burgemeester van Stavelot; Ridder P. David de Wassière; verder de heren Daisimont, voorzitter van de vaderlandlievende verenigingen; Ozer, schepen; Jeanfils, politiekommissaris; Stassart, bevelhebber van de Gendarmeriebrigade van Stavelot; Vitrier, w.n. gemeentesecretaris; T. Galle, voorzitter van het comité voor toerisme; eerw. heer Deken van Stavelot, die eens te meer zijn verkleefdheid aan de Ontmijners wilde betuigen.

Een eerste halte werd gehouden aan het gedenkteken der Ontmijners : neerlegging van bloemen door Generaal Sevrin, dhr Burgemeester en de Voorzitter van de vaderlandlievende verenigingen. Het Te Velde werd geblazen. Een minuut ingetogenheid volgde, waarop de stoet zich in beweging zette voor een gelijkaardige plechtigheid aan het Dodenmonument van Stavelot.

Daarna verzocht dhr burgemeester de deelnemers zich naaar de oude stadsabdij te begeven, waar de erewijn werd aangeboden. Zich tot onze federale voorzitter wendend, verklaarde de heer burgemeester :

Mijn Generaal,

Ik dank U zeer innig omdat U de plechtigheid van vandaag met uw aanwezigheid hebt willen op-luisteren. Ik ontvang U des te hartelijker, omdat zoals U zegt, nauwe familiebanden van U in zekere zin een inwoner van Stavelot maken.

Mijne Dames, Mijne Heren,

Ik voel me gelukkig omdat ik hier de vertegenwoordigers mag ontvangen van deze dapperen die, met veel geluk, hun gevaarlijke opdracht gaaf en gezond hebben beëindigd. Daags na de verschrikkelijke gevechten, die gedurende weken met een even

grote hardnekkigheid werden geleverd door de roemrijke Amerikaanse soldaten en de S.S. van von Rundstedt, was onze grond bezaaid met ontelbare moordtuigen.

Uw vrienden en gij hebt gedurende maanden deze tuigen opgespoord, verzameld en vernietigd. Wanneer we sedertdien zonder het minste gevaar onze grond, die terug vrij was, mochten bewerken, is dat aan u te danken. Om deze veiligheid danken we U en zullen we U steeds blijven danken.

Door het zware en vruchtbare werk, dat Ge te Stavelot hebt volbracht, op gevaar af van uw leven, hebt ge het recht als echte vrienden beschouwd te worden.

Aldus hef ik met de grootste hartelijkheid mijn glas op uw gezondheid en op deze van al de ontmijners van België.

Onze Voorzitter dankte daarna de heer burgemeester voor al de lofbetuigingen, die hij de Ontmijners had toegestuurd. Hij onderlijnde de erkentelijkheid van de Ontmijners jegens de stads-overheid alsook jegens de bewoners, voor de zorg, waarmee het Gedenkteken wordt onderhouden en voor het onthaal dat aan iedere bedevaart te beurt valt.

Daarna bracht men een bezoek aan de herstelde gedeelten van de abdij en aan haar kelders.

Om de dag te besluiten werden de deelnemers bijeengebracht in een spijshuis, waar ze de specialiteiten van de stad konden smaken en waarderen.

Dag van de herinnering aan onze Doden ! Deze dag was roerend in al zijn eenvoud !

VERGETEN IS MENSELIJK

In ons vorig nummer werd gemeld dat op initiatief van Majoor Bonmariage, de UNAO van Schaerbeek een uitstap had ingericht naar onze stuwdammen in het Oosten van het Land, tijdens welke een huldebetoon zou gebracht worden aan ons Nationaal gedenkteken te Stavelot.

Onder de aanwezige ontmijners bevonden zich ook onze trouwe vriend Léon Huybrechts en zijn liefvallige dame, die bij vergetelheid niet werden vermeld. Men gelieve ons voor dit verzuim te verontschuldigen.

ONZE BEHEERRAAD.

Buiten de gewone bezigheden : onderzoek van de toestand van sommige wezen en weduwen, tussenkomsten ten gunste van kameraden, heeft de Beheerraad tijdens de vergadering van 1 oktober jl. afscheid genomen van Majoor Dautel, die ons verlaat (hij ook is slachtoffer van de reorganisatie van het leger). Tezelfdertijd werd de nieuwe bevelhebber van de D.V.O.S., Majoor Bikar, ontvangen.

Generaal Sevrin verklaarde dat hij het heengaan van Kolonel Dautel betreurde, maar hoopte dat hij altijd een trouw lid van onze Verbodering zou

blijven. Hij heette anderzijds Majoor Bikar hartelijk welkom en drukte de hoop uit dat deze laatste de voetstappen van zijn voorganger zou volgen.

Majoor Bikar dankte en voelde zich gelukkig omdat hij met de leden van de beheerraad had kennis gemaakt. Hij bevestigde dat hij alles zou in het werk stellen om de banden tussen de D.V.O.S. en de Verbroedering, indien nodig, nog nauwer toe te halen.

ONTGOOCHELENDE BESCHOUWINGEN VAN EEN OUD-ONTMIJNER.

« Zijn wij, de eeuwig uitgesloten, zelfs geen eervolle onderscheiding waard? »

Ik heb me deze vraag dikwijls gesteld, wanneer ik de krant las, naar de radio luisterde of naar de T.V. zag, wanneer ik plechtigheden bijwoonde, waarop met een lintje of een medaille mannen en vrouwen beloond werden, die voorzeker daden hebben gesteld, waardoor de toekenning van een decoratie gerechtvaardigd was.

Waarom echter krijgen wij, oud-ontmijners, niets van dat alles?

Zijn we misschien te talrijk om door een K.B. op gelijke voet te worden gesteld met de andere verdienstelijken uit deze oorlog?

Ik wil absoluut niet beweren dat er niets werd gedaan voor sommigen onder ons : dienstperiode bij de ontmiijners, die dubbel telt bij de berekening van het pensioen, voor de invaliden, enz...

Eervolle onderscheidingen werden toegekend aan zekere invaliden-ontmijners, maar voor ons allen werd niets bekomen ter erkenning van wat we voor ons Land hebben gedaan.

De ontmiijners waren een toonbeeld van opoffering en zelfverloochening. Zij hebben het beste van zichzelf gegeven onder en na de oorlog. Vergeet men soms dat alleen dank zij hun hardnekkig zwoegen in België in een record-tijd de sporen van de oorlog werden uitgewist?

De zware verliezen van de ontmiijners, vertegenwoordigd door het aantal doden en gewonden,

maken van deze eenheid een keurkorps.

Deze beschouwingen werden me vooral ingegeven ter gelegenheid van de uitreiking der onderscheidingen van het Carnegie Hero Fund op 23 oktober jl. door Z.M. de Koning.

Ik betrouw op de toekomst en hoop dat weldra de Ontmiijners ook op deze eerbetuiging aanspraak mogen maken.

ROOSEMONT.

Oud-ontmiijner 1940-45

EEN WEES SCHRIJFT ONS :

U weet dat ik op dit ogenblik mijn studies heb beëindigd en dat nu de legerdienst wacht.

Ik acht het mijn grote plicht U en gans de Verbroedering der Ontmiijners van België (vooral M. Van Cleven te danken, voor de zeer grote steun, welke U mij hebt verleend, zowel moreel als geldelijk.

P'chtig beloof ik U hierbij, dat ik gans mijn leven nooit zal vergeten, wat de Verbroedering voor mij heeft gedaan.

Zonder U en de Verbroedering zou ik wellicht nooit zijn geslaagd in hetgeen ik nu heb beëindigd.

Leve de Verbroedering der Ontmiijners !

Met de meeste hoogachting,

Julien GOOSSENS,
Ongerclochstraat, 18
Lembeke bij Eeklo

NECROLOGIE.

We hebben de droeve plicht U het overlijden te melden van onze vrienden :

Paul Dehon, oud-secretaris van de afdeling Brabant, overleden te Schaarbeek op 4 oktober 1961; Guillaume Geeraerts, oud-onderofficier aan de Staf van de D.V.O.S.

We bieden de families van onze overleden vrienden de uitdrukking aan van ons innig rouwbeklag.

In Onze Afdelingen

AFDELING ANTWERPEN.

Getroffen door de maatregel, waarbij de effectieven van de D.V.O.S. werden verminderd, heeft kommandant Merckx geoordeeld dat het hem nog onmogelijk was het voorzitterschap van de afdeling Antwerpen waar te nemen. Hij heeft dan ook de Beheerraad gevraagd zijn ontslag te willen aanvaarden.

Deze handelwijze strekt hem tot eer, alhoewel we zijn beslissing betreuren. Kommandant Merckx

heeft steeds zijn voorzitterschap met een algehele toewijding uitgeoefend.

Hij ging steeds gemeenzaam om met al de leden van zijn afdeling. Hij kende hun toestand. De mening, die hij uitte over de door hem voorgelegde gevallen aan de Beheerraad, werd nooit betwist. We wisten dat ieder voorstel, dat van hem uitging, vooraf oordeelkundig was onderzocht en bestudeerd.

We danken Kommandant Merckx voor zijn kostbare medewerking en durven verhoppen dat hij een getrouw lid zal blijven van onze Verbroedering. We

wensen hem veel succes toe in de uitoefening van zijn nieuwe militaire functie.

De nieuwe voorzitter van de afdeling Antwerpen.

Onze kameraad Dreesen heeft de opvolging van kommandant Merckx als voorzitter aanvaard. Iedereen kent hem voldoende, onnodig hem dus voor te stellen.

We danken hem zeer hartelijk voor deze aanvaarding. De functie van Voorzitter is soms ondankbaar, doch altijd boeiend.

Met al de hoedanigheden, die de nieuwe voorzitter kenmerken mag het beste voor de afdeling Antwerpen verwacht worden.

Onze dank en onze gelukwensen. Moge de afdeling Antwerpen onder zijn beleid steeds bloeien.

AFDELING OOST-VLAANDEREN.

Vrienden Ontmijners en Sympathisanten,

Er werd afgesproken te Chaudfontaine, de volgende algemene vergadering in Gent te beleggen. Dat wordt dan ook een werkelijkheid en op 3-6-62 zal zulks gebeuren in overeenstemming met het hoofdbestuur.

Ja, de sektie Oost-Vlaanderen had dit voorgesteld omdat het nu 15 jaar geleden is dat zij haar Vaandel ontving uit de handen van onze meter Madame le Clement de St-Marc, die nu sinds jaren ons land verlaten heeft, maar in onze gedachten blijven wij haar steeds genegen. Deze plechtigheid werd bijgewoond door ons hoofdbestuur, de sekties Antwerpen, Brabant, Charleroi, Luik en West-Vlaanderen. Hun tegenwoordigheid liet een diepe en warme indruk op ons na, want het was een gelukte bijeenkomst die de broederbanden vernauwde en ons dichter naast elkander bracht. Intussen hebben wij samengewerkt en de verstandhouding was zeer goed omdat ieder sektie maar één ordewoord heeft : « IK DIEN » tot grote eer van onze verbroedering. Ja, beste leden vrienden, de sektie Oost-Vlaanderen verwacht U en zij zal haar best doen opdat gij aan haar een goede herinnering zoudt bewaren.

Daarom doen wij een beroep op U, opdat gij op die dag vergezeld van Uw vrouw, U zich rekenschap komt geven van wat het hoofdbestuur reeds gepresteerd heeft, want dank zij het hoofdbestuur, zijn tot op heden alle sociale en morele wensen van onze wezen en noodlijdende makkers in vervulling gegaan.

Dus afgesproken ! Allen naar Gent op 3-6-62 !

Namens het bestuur.
Makker VAN CLEVEN
Voorzitter van de sektie.

AFDELING BRABANT.

Er zit waarlijk leven in de maandelijks vergaderingen. Op woensdag 29 november waren de

opgekomen Ontmijners en « Ontmijnsters » zo talrijk dat de vergadering moest doorgaan in de zaal van de Burgemeesters.

Natuurlijk werd er veel kaart gespeeld, terwijl anderen gezellig zaten te kouten of met elkander anecdoten en moppen uitwisselden.

De Generaal ging van tafel tot tafel en stelde belang in allen. Enkele uurtjes werden doorgebracht in ware broederlijkheid. Dat doet immers een mens helemaal verjongen.

De vergaderingen hebben plaats iedere laatste woensdag van de maand in het café « Aux armes des Brasseurs », Anspachlaan, 56-58 (Tussenverdieping).

Al de leden van de afdeling Brabant worden hierop hartelijk uitgenodigd.

Sint-Niklaas bij de Afdeling Brabant.

Zoals ieder jaar was Sint-Niklaas van de partij bij onze kinderen, samengekomen in de zaal « Casino » te Tervuren. Een veertigtal kinderen hadden onze oproep beantwoord. Alhoewel de zaal prachtig versierd was, heerste er nochtans een zekere droeve stemming.

Men had ons medegedeeld dat noch onze Generaal, noch onze liefstalige Meter zouden aanwezig zijn. De Generaal was ziek.

Een bijeenkomst in de afdeling Brabant zonder onze Generaal brengt een leemte mee. Het hoofd van de familie ontbreekt ons.

En nochtans had de afdeling een buitengewoon programma op touw gezet. Een vijftiental accordeonisten brachten onmiddellijk de vereiste stemming om daarna onze algemene secretaris, Hubert Baents, toe te laten zijn gelegenheidstoespraak te houden.

Na onze federale voorzitter, die ziek te bed lag en dus ook onze Meter te hebben verontschuldigd, heette hij de aanwezige kinderen met hun ouders van harte welkom.

Hij dankte de talrijke aanwezige officieren : de kolonels Linden en Posschelle, majoor Bonmariage, de kommandanten George, Cogneau en Tilman, dhh. Vanden Eynde, Lhooste, Itters, enz... Hij onderlijnde de toewijding van het damescomité, dat onder voorzitterschap van Juffrouw Sevrin aan dit feest een bijzonder karakter gaf : de dames George, Itters, Bonmariage, Dautel, Posschelle, Tielemans, Guillaume, Vanden Eynde, Lhooste en Depoorter. Hij was de tolk van onze diepe dankbaarheid tegenover die dames.

Daarna kwamen de accordeonisten aan de beurt met een zeer uitgelezen en gevarieerd repertorium. Ze hebben ons werkelijk verbluft : hun techniek, hun virtuositeit en hun interpretatie waren buitengewoon. Zelden hebben we een zo homogeen ensemble gehoord. We noteerden o.m. de gavotte van P. Lincke en een bewerking van de « Vogelhandelaar » van Zeller.

Onze hartelijkste gelukwensen aan hun chef, dhr professor Sterckx, die in de school van Mevr. Wwe Michiels flink werk verricht.

De tijd was kort voor deze virtuozen, die dezelfde avond nog elders moesten optreden.

Daarna noteerden we het optreden van dhr Jean Seth, moderne goochelaar en artist met groot talent. Meer dan een uur hield hij de aandacht van groten en kleinen gaande. Op zeker ogenblik scheen deze goochelaar zich te ontpoppen als een echte tovenaer. De toejuichingen bij het einde van het eerste deel bewezen voldoende de geestdrift van de aanwezigen.

Tijdens de pauze trad een zanger-fantaisiste op, die de kleinen flink amuseerde met zijn liedjes, begeleid op een grote trom.

Weer was het de beurt aan Jean Seth, die ons een enige en sensationele attractie aanbood, nl. « magic bar ».

Gedurende een veertigtal minuten boeide hij de ganze zaal. Hij liet een karaf water aanbrengen en toverde hieruit allerlei sterke dranken en likeuren. Men mocht gaan proeven... Ook de kleintjes werden niet vergeten en kregen coca-cola, koffie en melk.

Bij het einde gaf hij ieder deelnemer aan zijn nummer de voorwerpen terug, die hij hun tijdens hun optreden op het toneel ontfutseld had. De slachtoffers wisten zelfs niet dat die voorwerpen verdwenen waren.

Dhr Seth voert zijn programma uit met medewerking van zijn zoon, zijn dochter en zijn vrouw. Deze laatste bracht als nummer « De levende waaier ».

Jean Seth is een goochelaar van internationaal gehalte. We danken hem zeer hartelijk en wensen hem geluk voor deze prachtige prestatie.

Daarna deed Sint-Niklaas zijn intreden in de zaal, gevolgd door Zwarte Piet. Hij onderhield zich goedmoedelijk met onze kinderen en deelde speelgoed en lekkernijen uit.

We danken en feliciteren al degenen, die hebben medegewerkt aan de organisatie van dit feest : dhr. George, Baents, Itters, Berges. Een speciale vermelding nochtans voor onze vrienden Depoorter en Plumier, alsook voor onze zeer edelmoedige wel-doener, kameraad Blomme.

IN HET BULLETIN VAN HET 3° GENIE, « AVANT-PARTOUT », VAN NOVEMBER 1961,

herneemt generaal I. Beaupain de rouwrede, die hij uitsprak bij het graf van onze vriend adjudant Brauns, te Genk einde april 1942 gedood tijdens ontmiijningswerken. Schrijver eindigt zijn artikel als volgt : « Is het nodig hieraan nog iets toe te voegen ? ik denk van niet. Alleen zou ik mijn gevoelens van innige dankbaarheid nog willen uitdrukken tegenover de Verbroedering der ontmiijners, die de namen van Laurent Brauns en zijn vrienden Colson, Leroy en Jonas heeft laten beitelen op het monument te Stavelot, ter nagedachtenis van de Ontmiijners, die vielen tijdens de vervulling van hun gevaarlijke opdracht ».

ENKELE ECHO'S VAN ONZE ALGEMENE VERGADERING TE CHAUDFONTAINE.

Eerste indrukken.

Chaudfontaine, bekend om zijn weldoende waterbronnen heeft ons op een plassende regenvlaag onthaald. Wanneer we ter hoogte van de « Paradou » met onze autocar aankwamen, konden we nauwelijks de ligging van de stad onderscheiden, zo fel gutste de regen neer.

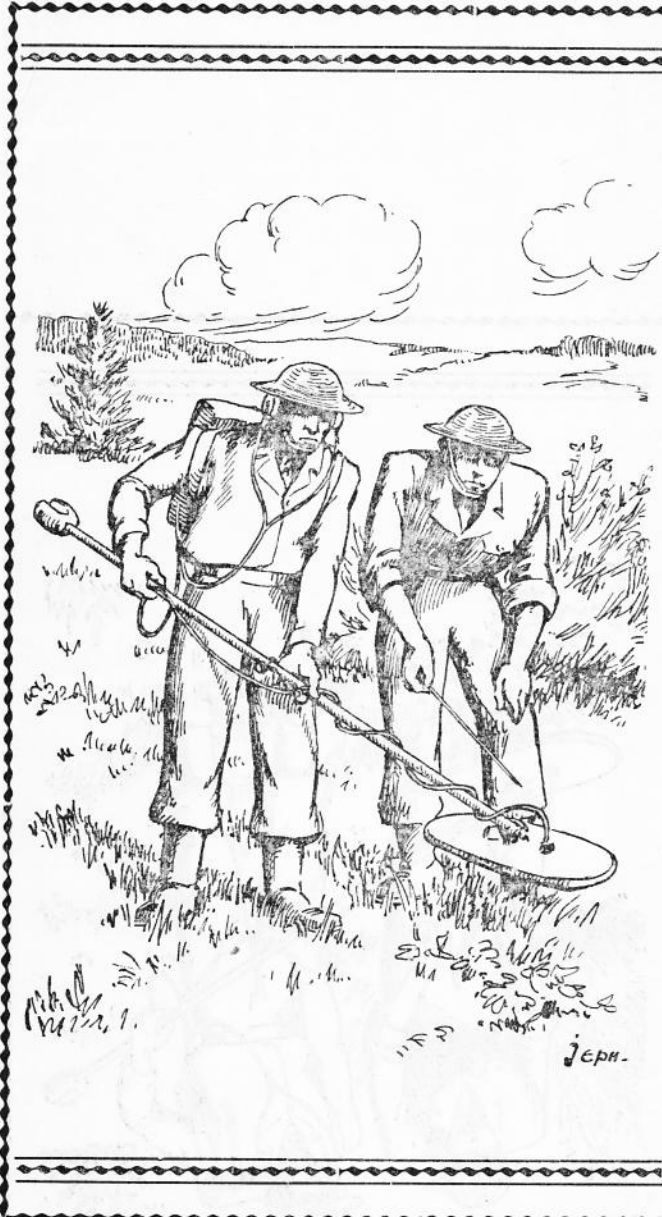
M. B.

Afgeluisterd op het gemeentehuis en tijdens het banket.

- Ik twijfel er niet aan U neen, neen en nogmaals neen te zeggen... op de meest bevestigende manier.
- Kleine vissen vormen grote rivieren.
- Ja, de wetgever heeft een brede rug in uw mond.
- Zij is een meisje van de buiten, zoals wij allen.
- Al wat ge zegt hoort men in de mond van mensen, die het hoofd hebben verloren.

En eindelijk een bepaling, die doorslaand is. De Centaurus is een van die rare mansen, die slechts voor de helft dier is.

VRIEND ONTMIJNER,

Alhoewel velen onder U een verhoging van de bijdrage voor 1962 wensen, zal deze voor volgend jaar op 40 F behouden blijven.

Ieder hogere bijdrage is natuurlijk welkom. Aldus betoont men tweemaal zijn verkleefdheid aan de Verbroedering.

Zij, die zich in moeilijkheden bevinden, worden verzocht ons zulks te laten weten. **Gaarne zullen we hun lidmaatschapskaart opsturen.**

1962 moet het jaar worden van de algemene verzameling van de ontmiijners. Een aangename verrassing wacht elk nieuw lid.

Hierna volgen, ter herinnering, de adressen van onze afdelingen :

Antwerpen : DREESEN, 44, Paleizenstraat, Antwerpen.

Brabant en Namen : VERBROEDERING DER ONTMIJNERS VAN BRABANT. P.R. 8173.53.

West-Vlaanderen : SAMYN E., Torhoutse steenweg, 14, Sint-Andries-Brugge. P.R. 3450.69.

Oost-Vlaanderen : VANCLEVEN, Elyzeese Velden, 5 Gent. P.R. 4511.80.

Henegouwen : HULSHAEGEN, 138, rue Bellières, Marcinelle. P.R. 2137.50.

Luik : VERBROEDERING VAN DE ONTMIJNERS, Luik. P.R. 7902.11.

Wie zijn afdeling niet kan bereiken mag storten op postrekening 75.37.94 van de Verbroedering der Ontmiijners van België, 30, Sint-Jansstraat, te Teruren.

Vriend Ontmijner,

Hartelijk dank !